

Dětská přesilovka

„Seznamte se s vaší paní na hlídání,“ vyzvala Terezie Černá svých pět chlapečků, kteří se právě probudili a v pyžamkách mžourali na tu zvláštní dámu v nemo- derních šatech s vlečkou a v kloboučku jako špička u kostela.

„Bílá paní,“ usmála se na ně Perchta a udělala pu- krle.

„Tak, chlapečci, nezlobte paní Bílou,“ vyzvala ma- minka Černá kluky a po řadě každému pohlédla přísně do očí.

Vzápětí si zkontrolovala hodinky a zjistila, že má nej- vyšší čas. Pracuje totiž v bižuterce, kde vyrábí křehké šperky a maluje ty nejmánočnější ozdoby.

„Doufám, že to přežijete,“ mrkla pak ještě soucitně na bílou paní.

To se ví, že paterčata hleděla andělskými kukadly a horlivě přikyvovala, že budou hodná. Sotva však za maminkou zaklaply dveře bytu, vběhli Kleofáš a Matyáš do koupelny, zamkli se tam a zabarikádovali, zatímco zbylí tři rošťáci si udělali beranidlo z těžkého jídelního stolu a rozhodli se, že dveře vyrazí.

Bum, bum, bum, naráželi do dveří koupelny a ječeli: „Jééé, to je správnácká pirátská bitva.“

Paní Perchta je s údivem pozorovala: „Barnabáši, Uriáši a Tobiáši, co to vyvádíte? Okamžitě toho nechte! To je nějaká hra?“

„Né, to není hra!“ vykřikli kluci a podívali se na ni drze. „Ale zajímalo by nás, jak odtamtud brášky dostanete vy, paní Chytrá, když nás nenecháte ty dveře po pirátsku vyrazit?!“

A skutečně, zevnitř hned bylo slyšet, jak teče voda ze všech kohoutků. Tihleti malí darebáci byli nejspíš vodníci, že tak milovali vodní živel.

„Já beranidlo nepotřebuju,“ usmála se tajemně bílá paní.

Udělala dva kroky ke dveřím koupelny a za užaslého

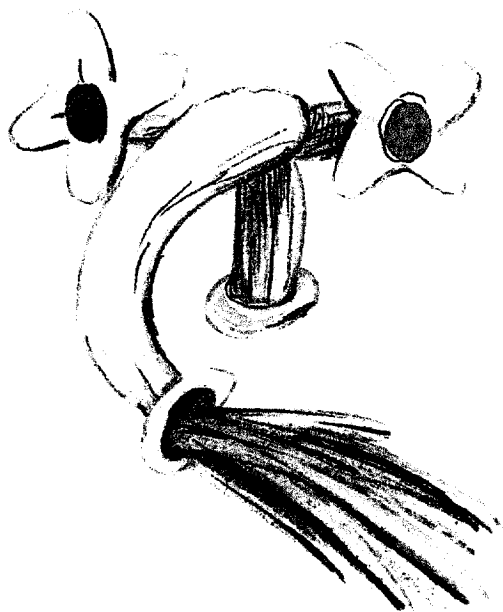
mlčení tří rošťáků jim předvedla, jak do dveří zapíchne prst a ten normálně projde jako nůž máslem. Pak dokonce těmi dveřmi prostrčila celou ruku.

„Žjova,“ polkli kluci. „No, teda, júú, můžeme to taky zkusit?!“

A vcukuletu se snažili dveřmi prostrčit prsty s takovou silou, že se za chvíli svíjeli bolestí, jak tvrdě narazili.

„Auu, jauvajs!“

Ale i na druhé straně dveří se ozývalo fňukání, protože paní Perchta prostrčila dveřmi obě ruce, popadla Kleofáše a Matyáše za uši a táhla je ke dveřím jako dva ušaté králíky z kouzelnického klobouku, aby odstrčili zástrčku.



„Au, au, au, au, netahejte, paní Bílá, my hned otevřeme, jenom, prosííím, netahejte,“ skučeli a opravdu odtáhli stoličku ode dveří, vytáhli zástrčku a otevřeli.

Bílá paní okamžitě pustila červené plácačky kluků, skočila ke kohoutkům a začala je bleskurychle utahovat.

Ale ti rošťáci se v plné síle, pět na jednu, taková dětská přesilovka, cítili znovu na koni a s hurónským smíchem přibouchli dveře. Otočili klíčem z druhé strany



a odskočili ode dveří, aby na ně svýma prostupujícíma rukama nedosáhla.

„Cha, cha, chá!“

Smích je ovšem rázem přešel, když se ze dveří vynořila hlava bílé paní a za ní se prodralo celé tělo. Ten trik s rukama, zdálo se, byl jenom ochutnávkou toho, co bílá paní dokáže.

„Páni...“ zůstali kluci zaraženě stát. Pět doširoka otevřených pus, patery vyjevené oči a třesoucí se kolena.





a řádně jim nasekal na holou pružnou vrbovou metlou.

„Jééé, jééé, auvajs!!!“ ječeli chlapečci.

A volali: „Paní Bílá, my už vás nebudeme zlobit, paní Bílá, slibujeme. My už vůbec nebudeme zlobíít, ani mamíínku, jenom už pošlete pryč toho pána, co nás tak mydlíí!!!“

„Hi, hi, hi,“ zachichotala se bílá paní. „Je vidět, že

máte pořád i po čtyřech stech letech autoritu, mistře Mydláři.“

„K službám, paní Perchto,“ schoval kat metlu, sundal si kápi a usmál se od ucha k uchu. „Kdyby mladí pánové ještě někdy zapomněli na šlechtické vychování a rytířské způsoby, stačí zavolat.“

Vzal si pak svoji nabroušenou sekeru a špalek, ale aby zase nerozbil okno, odešel normálně dveřmi a sjel dolů výtahem.

Zvláštní bylo jen, že i když dole po ulici proudily davy lidí, nikdo podivného pána v kápi a s mohutnou sekerou nespatriil. Zato Barnabáš, Uriáš, Kleofáš, Matyáš a Tobiáš svoje červené pruhy na zadečcích nejen viděli, ale i cítili. Pálili jako červená paprika a špatné svědomí!

A taky cítili, že tahle paní na hlídání nebude jen tak obyčejná paní na hlídání. S touhle staromódní dámou v bílém by se dala totiž zažít úžasná dobrodružství na vodě, ve vzduchu i na souši, jen když budou trošičku, malilinko hodní.

Tak se těch pět výtečníků rozhodlo, že budou...
A byli!



Drželi se jí pak celý den za sukni a ona s nimi proskakovala zdmi paneláku, jako by byly vzduch.

„Tahleta ópérka je teda boží,“ prohlásil Tobiáš za všechny.

„Vždyť je to taky bílá paní,“ vyhrkl Barnabáš důležitě, „opravdická hradní bílá paní!“

„Psssssst,“ zašeptal Kleofáš a dal si prstík před pusou, „ať se to nikdo nedoví.“

Měl pravdu, vždyť i ty stěny, kterými se smíchem probíhali, mají uši.

